

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 750/2025
12.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Гордане Којић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Николе Ћирића, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика у стицају са кривичним делом насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Ћирића, адвоката Растка Ружичића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 598/24 од 27.12.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 157/25 од 27.03.2025. године, у седници већа одржаној 12.06.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Ћирића, адвоката Растка Ружичића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 598/24 од 27.12.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 157/25 од 27.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 598/24 од 27.12.2024. године окривљени Никола Ћирић оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика у стицају са кривичним делом насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, па му је због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика претходно утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, а због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 14.11.2021. године, када је лишен слободе до 06.04.2022. године, када му је притвор укинут и од 29.04.2022. године до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција.

На основу одредбе члана 89а Кривичног законика према окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања и комуницирања са оштећенима АА и мал. ББ, па је окривљеном забрањено приближавање оштећенима на удаљености мањој од 100 метара, као и забрана приступа простору око места становања и рада оштећених, као и свако даље узнемиравање односно даља комуникација са оштећенима у трајању од 3 (три) године од дана правноснажности пресуде, с тим што се време проведено у затвору, не урачунава у време трајања ове мере.

На основу члана 84. Кривичног законика у вези члана 78., 79. и 80. Кривичног законика према окривљеном је изречена мера безбедности обавезно лечење алкохоличара која мера ће се извршити у заводу за извршење казне затвора или у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и трајаће док постоји потреба за лечењем, али не дуже од изречене казне затвора, а време проведено у установи за лечење урачунава се у казну затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка и то ОЈТ у Новом Саду у износу од 84.602,00 динара, а Основном суду у Новом Саду у износу од 16.000,00 динара, те на име паушала износ од 30.000,00 динара, све у року од месец дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, као и трошкове пуномоћника оштећене по службеној дужности адвоката Мирослава Мандића и трошкове пуномоћника оштећене, адвоката Јелене Станковић, те трошкове браниоца по службеној дужности, адвоката Растка Ружичића, у висини која ће бити одређена посебним решењем, док су оштећене са имовинскоправним захтевом упућене на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 157/25 од 27.03.2025. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног Николе Ћирића преиначена је пресуда Основног суда у Новом Саду К 598/24 од 27.12.2024. године, у делу одлуке о казни и о трошковима поступка, тако што су окривљеном због кривичних дела за која је првостепеном пресудом оглашен кривим претходно утврђене казне затвора и то због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика казна затвора у трајању од 3 (три) године, а због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика казна затвора у трајању од 1 (једне) године, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 8 (осам) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 14.11.2021. године, када је лишен слободе до 06.04.2022. године, када му је притвор укинут и од 29.04.2022. године па надаље, те је преиначена и одлука о трошковима поступка, само у делу трошкова насталих пред ОЈТ у Новом Саду, тако што је окривљени обавезан да ОЈТ у Новом Саду накнади трошкове кривичног поступка у укупном износу од 19.346,00 динара на име судско медицинског вештачења сачињеног од стране специјалисте судске медицине проф. др. Владимира Пилије од 18.11.2021. године, док је жалба браниоца окривљеног у преосталом делу одбијена као неоснована и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Николе Ћирића, адвокат Расто Ружичић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) и 10) и став 2. тачка 1) ЗКП и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или да исте укине и предмет врати нижестепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Ћирића, је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП. Према наводима захтева побијану првостепену пресуду донео је судија Душан Дакић, који је претходно као члан већа, два пута учествовао у доношењу решења о продужењу мере притвора према окривљеном Николи Ћирићу (Кв 85/22 од 21.01.2022. године и Кв 474/22 од 22.03.2022. године), којом приликом је именовани судија, залазећи у чињенице и околности које представљају битна обележја кривичног дела у питању, створио предубеђење о кривици окривљеног, на који начин је по наводима браниоца нарушена функционална објективност и претпоставка непристрасности судије, због чега је мотао бити изузет приликом доношења мериторне одлуке о кривици у овом истом поступку.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд није прихватио као основане, из следећих разлога:

Према стању у списима, судија Душан Дакић, у својству члана већа, учествовао је у доношењу решења Основног суда у Новом Саду Кв 85/22 од 21.01.2022. године и Кв 474/22 од 22.03.2022. године, којима је продужен притвор према окривљеном, а након тога је у својству председника већа, у поновљеном поступку, донео пресуду Основног суда у Новом Саду К 598/24 од 27.12.2024. године којом је окривљени оглашен кривим због кривичног дела из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика у стицају са кривичним делом из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика.

Ради очувања стандарда независног и непристрасног суда и права на правично суђење, гарантованих одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије и члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, у Законику о кривичном поступку одредбом члана 37. прописани су разлози за изузеће судија.

Одредбом члана 37. став 1. тачка 1) до 4) ЗКП предвиђене су ситуације у којима се судија или судија поротник мора обавезно изузети од вршења судијске дужности у

одређеном предмету, због одређеног односа и повезаности судије са учесницима у поступку или са предметом, па је тако, између осталог, у тачки 4) прописано да ће судија бити изузет од судијске дужности у одређеном предмету, ако је у истом предмету поступао као судија за претходни поступак или одлучивао о потврђивању оптужнице или учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком или је учествовао у поступку као тужилац, бранилац, законски заступник или пуномоћник оштећеног, односно тужиоца или је саслушан као сведок или као вештак ако овим законом није другачије прописано.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, постоји ако је у одређеном кривичном предмету у суђењу на главном претресу учествовао судија који је морао бити изузет од вршења судијске дужности, између осталог, ако је у истом предмету поступао као судија за претходни поступак или одлучивао о потврђивању оптужнице или учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком или је учествовао у поступку као тужилац, бранилац, законски заступник или пуномоћник оштећеног, односно тужиоца или је саслушан као сведок или као вештак ако овим законом није другачије прописано - члан 37. став 1. тачка 4) ЗКП.

Из наведених законских одредби произилази да се о апсолутно битној повреди одредаба кривичног поступка о којој је реч и на коју се бранилац окривљеног позива, може говорити само уколико се ради о учествовању у суђењу у првостепеном поступку или о одлучивању у поступку по редовном или ванредном правном средству, судије који се мора обавезно изузети из разлога прописаних у члану 37. став 1. ЗКП, што у овом предмету није случај.

У појединим ситуацијама, услед вишеструких процесних улога судије може се појавити сумња у непристрасност судије која је таквог квалитета да захтева његово изузеће од судијске дужности приликом доношења одлуке (пресуде) о кривици окривљеног за извршено кривично дело, што значи да постојање наведене битне повреде одредаба кривичног поступка, у сваком конкретном случају, представља фактичко питање.

Када је у питању учествовање судија у доношењу одлуке о притвору, ради се о оцени тзв. функционалне непристрасности, о чему постоји богата судска пракса Европског суда за људска права и Уставног суда Србије.

У предмету Драгојевић против Хрватске, представка број 68955/11, Европски суд за људска права је нашао да није дошло до повреде члана 6. став 1. Конвенције у погледу мањка непристрасности судије у случају када је пре почетка главног претреса четири пута од стране ванпретресног већа продужен притвор окривљеном, при чему је члан тог већа у сва четири случаја био и судија који је касније као председник већа учествовао у доношењу првостепене пресуде према истом окривљеном, иако је и према Законику о казненом поступку Републике Хрватске један од услова за одлучивање о притвору, постојање основане сумње о извршењу кривичног дела од стране окривљеног. У наведеној одлуци (став 114) Европски суд наводи да је савршено нормално да судија може

разматрати и одбити захтев за пуштање на слободу који поднесе притворени окривљени. При томе судија мора и на темељу Конвенције и домаћег права установити постојање „основане сумње“ против окривљеног. Сама чињеница да је судија у суђењу већ доносио одлуке у предмету, укључујући одлуке везане за притвор, не може оправдати сумњу о његовој непристрасности; само посебне околности могу оправдати другачији закључак. Увек је одлучан опсег и природа предприетресних мера које је предузео судија.

Европски суд за људска права у наведеној одлуци даље истиче да питања на која судија мора одговорити при доношењу одлуке о продужењу притвора нису иста као питања која су одлучујућа за његову правноснажну пресуду. Приликом одлучивања о притвору и доношењу других одлука те врсте, судија по кратком поступку оцењује доступне податке како би утврдио постоји ли основ за сумњу против окривљеног за извршење кривичног дела; приликом доношења одлуке на крају суђења мора проценити јесу ли докази који су изнесени и о којима се расправљало пред судом довољни да би окривљеног огласио кривим. Сумња и формално проглашење кривице не могу се третирали као да су истоветни – Јасински против Пољске, представка број 30865/96, став 55.

Из свега наведеног произлази да учествовање судије у одлучивању о притвору, по правилу, не представља разлог за његово изузеће приликом одлучивања о кривици истог окривљеног, већ постојање предубеђења као разлога за његово изузеће зависи од тога да ли је приликом одлучивања о притвору заузео јасан став о кривици окривљеног или не. Према томе, реч је о фактичком питању које се процењује, у сваком појединачном предмету, а како је то већ наведено.

Увидом у решења Основног суда у Новом Саду Кв 85/22 од 21.01.2022. године и Кв 474/22 од 22.03.2022. године, којима је према окривљеном продужен притвор, утврђено је да се приликом одлучивања и доношења тог решења суд није бавио оценом довољности доказа, нити се упуштао у питање кривице окривљеног, већ само разлозима везаним за примену мере обезбеђења присуства окривљеног - притвора, не разматрајући кривицу окривљеног изван граница основане сумње да је учинио кривична дела за која се терети.

Примењујући наведено на конкретан случај, Врховни суд налази да сама чињеница да је судија Душан Дакић, као председник већа, које је донело побијану првостепену пресуду у, којом је окривљени оглашен кривим и осуђен, учествовао два пута као члан већа у доношењу одлуке којом је према окривљеном Николи Ћирићу продужен притвор, не доводи у питање претпоставку непристрасности именованог судије код одлучивања о кривици овог окривљеног, конкретно код доношења побијане правноснажне пресуде, због чега побијаном правноснажном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, како се то неосновано тврди у захтеву за заштиту законитости.

Истим захтевом указује се да су нижестепене пресуде донете уз битну повреду одредба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП. У вези са тим бранилац наводи да је правноснажним пресудама повређена одредба члана 453. ЗКП, односно прекршена забрана преиначења на горе, јер је првостепени суд у поновљеном поступку

изменио оптужбу на штету окривљеног у погледу правне квалификације кривичног дела учињеног на штету оштећене АА.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 453. ЗКП, која предвиђа забрану преиначења на штету окривљеног, прописано је да, ако је изјављена жалба само у корист окривљеног, пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

Из списка предмета произлази да је првостепеном пресудом Основног суда у Новом Саду К 768/22 од 26.12.2023. године, донетом у ранијем поступку, окривљени Никола Тирић оглашен кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика у стицају са кривичним делом насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, учињеним на штету оштећене АА и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 године.

Ова пресуда је укинута решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж1 192/24 од 10.05.2024. године и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

У поновљеном поступку, Основни суд у Новом Саду, доноси пресуду К 598/24 од 27.12.2024. године и окривљеног поново оглашава кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика у стицају са кривичним делом насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, учињеним на штету оштећене АА и претходно утврђује казне затвора за свако кривично дело, у истом трајању као у ранијем поступку и окривљеног осуђује на јединствену казну затвора у истом трајању – од 4 године.

Ова пресуда је делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног, преиначена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 157/25 од 27.03.2025. године, између осталог и због одлуке о казни, на тај начин што је окривљеном због кривичног дела из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, утврђена казна затвора у трајању од 3 године, а због кривичног дела учињеног на штету оштећене АА – из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, које је предмет захтева, окривљеном је утврђена казна затвора у трајању од 1 године (уместо казне затвора од 1 године и 6 месеци која је за предметно кривично дело била утврђена првостепеним пресудама донетим у ранијем и поновљеном поступку) и окривљени је због истих кривичних дела оглашен кривим на јединствену казну затвора у трајању од 3 године и 8 месеци.

Сходно наведеном, по налажењу Врховног суда, правноснажном пресудом донетом у поновљеном поступку, суд није прекршио забрану преиначења на штету окривљеног (*reformatio in peius*) прописану одредбом члана 453. ЗКП, обзиром да преиначена пресуда није измењена на штету окривљеног Николе Тирића ни у погледу правне квалификације кривичног дела, нити у погледу кривичне санкције, већ је окривљеном изречена блажа кривична санкција – казна затвора у краћем трајању.

Према томе, како побијаним пресудама окривљени није оглашен кривим за теже кривично дело, нити му је изречена тежа кривична санкција, већ је због истих кривичних осуђен на казну затвора у краћем трајању, то по ставу овога суда, у конкретном случају, није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Растка Ружичића.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног наводи да је решењем Основног суда у Новом Саду К 768/22 од 24.01.2023. године, издвојен из списка као незаконит доказ, налаз и мишљење вештака др Милијане Дражетин и психолога ВВ од 25.11.2021. године, а да је првостепени суд у доказном поступку извршио увид и прочитао наведени налаз, што произилази из образложења првостепене пресуде и записника о главном претресу од 25.12.2024. године. У вези са овим, бранилац истиче да су правноснажне пресуде засноване на садржини овог доказа, имајући у виду да је на истом, у одлучном делу, засновано судскопсихијатријско мишљење Клинике за психијатрију Клиничког центра Војводине од 31.01.2022. године, због чега је, према ставу одбране и ово вештачење као плод отровног дрвета незаконит доказ, посебно имајући у виду и околност да у тим вештака није био укључен вештак из области психологије, већ је психолошки део налаза преписан и заснован на незаконитом вештачењу од 25.11.2021. године, који је издвојен из списка, као и да приликом вештачења није прибављена медицинска документација и здравствени картон окривљеног из Психијатријске клинике у Вршцу.

Насупрот изнетим наводима захтева Врховни суд налази да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, из следећих разлога:

Наиме, тачно је да је првостепени суд у образложењу пресуде навео да је прочитао налаз и мишљење вештака др Милијане Дражетин и психолога ГГ од 25.11.2021. године. Међутим, из целокупног контекста поступања суда и образложења првостепене пресуде, јасно произилази да суд наведени налаз и мишљење није ценио приликом доношења пресуде. Упркос томе што је предметни доказ, уз сагласност странака, прочитан на главном претресу, суд је, након што је утврдио да је донето решење о његовом издвајању из списка, поново отворио доказни поступак и извршио његово издвајање, чиме је недвосмислено потврдио да тај доказ не представља основ за одлучивање. Тиме је суд јасно показао да садржај издвојеног доказа није узет у обзир приликом утврђивања чињеничног стања, па по оцени Врховног суда, његово формално навођење у образложењу не производи правне последице по законитост поступка, у смислу постојања битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, како је то правилно закључио и другостепени суд.

Такође, Врховни суд налази да нису основани наводи захтева којима се оспорава законитост судскопсихијатријског налаза и мишљења Клиничког центра Војводине од 31.01.2022. године, из разлога што у тиму вештака није био укључен психолог, а

психолошки део налаза је, како се тврди у захтеву, преписан из претходног налаза од 25.11.2021. године, који је издвојен из списка.

Ово стога, што из садржине самог налаза и из списка предмета произилази да у конкретном случају психолошко вештачење није било потребно, имајући у виду да је тим вештака већ располагао релевантним подацима о окривљеном из претходних хоспитализација и психијатријске документације, која је законито прибављена и била је доступна вештацима у оквиру њихове стручне процене, посебно имајући у виду да у конкретном случају није било потребе за додатним психолошким тестирањем, из разлога што је вештацима за обављање задатка вештачења била битна структура личности, која је непромењива категорија и може се узети као стална, као и конкретно стање алкохолисаности окривљеног у време извршења кривичних дела за која се терети, којим податком су располагали, а о чему је, као и о околностима које се тичу потребе за прибављањем медицинске документације и здравственог картона окривљеног, на страни 5. у последњем ставу и на страни 6. у првом, другом и трећем ставу образложења пресуде Кж1 157/25 од 27.03.2025. године, другостепени суд изнео разлоге које у свему прихвата Врховни суд и на исте упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

У вези са истом повредом закона бранилац надаље наводи да незаконите доказе на којима се осуђујућа пресуда не може заснивати, у конкретном случају представљају и записник о изјашњењу од 14.11.2021. године и службена белешка о обавештењу примљеном од грађана од 14.11.2021. године, у које је првостепени суд извршио увид и прочитао на главном претресу.

Наиме, тачно је да је првостепени суд у току доказног поступка прочитао доказе на које указује бранилац - записник о изјашњењу од 14.11.2021. године и службена белешка о обавештењу примљеном од грађана од 14.11.2021. године. Међутим, у образложењу пресуде првостепени суд изричито наводи да ове доказе није ценио, јер исти – као што сам правилно констатује – не могу бити доказ у кривичном поступку у складу са законом. С обзиром на то да суд није засновао своје закључке на овим доказима, већ их је само формално прочитао, а затим јасно образложио да их не узима у обзир, то по оцени Врховног суда ни у овом случају није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Даље, бранилац истиче да је осуђујућа пресуда заснована на ИД са снимцима надзорних камера, за које сматра да представљају незаконит доказ, јер су прибављени супротно одредби члана 150. ЗКП, према којој се, у случају одузимања предмета, лицу од кога су предмети одузети, мора издати потврда у којој ће се одузети предмети описати, навести где су пронађени и од кога су одузети, као и својство и потпис лица које радњу спроводи. Како је у конкретном случају овај поступак изостао, то бранилац сматра да су наведени снимци незаконито прибављени докази и да је заснивањем пресуде на њима учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Међутим, из списка предмета не произилази да су снимци надзорних камера прибављени супротно закону. Наиме, у конкретном случају не ради се о привременом одузимању предмета у смислу одредбе члана 150. ЗКП, већ о поступању по наредби јавног

тужиоца ОЈТ у Новом Саду КТР 3119-1/21 од 16.11.2021. године, којом је одговорно лице позвано да добровољно преда видео снимке са надзорних камера стамбене зграде. Из потврде о примопредаји предмета ПУ Нови Сад број 7125-21 од 18.11.2021. године произилази да су снимци, у складу са наредбом надлежног јавног тужиоца, достављени у форми нарезаног ЦД и предати полицијским службеницима. Дакле, предметни снимци, по налажењу Врховног суда, нису прибављени у поступку привременог одузимања предмета, због чега није постојала обавеза сачињавања потврде о привремено одузетим предметима, како то наводи бранилац, већ се ради о добровољној предаји предмета по налогу тужиоца, која је уредно документована потврдом о примопредаји предмета, због чега не може бити речи о незаконитости овог доказа нити о повреди поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Имајући у виду све наведено, по оцени Врховног суда, неосновани су наводи браниоца којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног Николе Ћирића, као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи, али не образлаже повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, односно не наводи на који начин је по питању да ли је дело за које се оптужени гони кривично дело, као и одлуком о кривичној санкцији повређен закон на штету окривљеног, из ког разлога поднети захтев у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, па се Врховни суд, у разматрање захтева у овом делу, није упуштао.

Остали наводи у захтеву представљају оспоравање чињеничног стања и изношење сопствених закључака у погледу законитости одређених доказа и њихове оцене, дакле повреду одредбе члана 440. ЗКП, као и оспоравање разлога правноснажне пресуде, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, које повреду нису дозвољени разлози за подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, због чега од стране Врховног суда, нису разматрани.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић